

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 23CoCsp/57/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120205743  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120205743.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom: Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Mliekárenská 2, Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený: Advokátska kancelária SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11Csp/42/2020-231 zo dňa 1. júla 2021, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol; výrokom II. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súd prvej inštancie po citovaní § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 3 písm. i), § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 53 od. 12, § 53a ods. 1 § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) a b), § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 24a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 8b ods. 1, 3, § 9 ods. 7 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len ZoVB) vecne odôvodnil tým, že medzi stranami nebolo sporným, že žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome H. cesta X-XX, F. uzavreli dňa 09.05.2007 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/030/07, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 1.000.000,- Sk za účelom obnovy bytového domu a odstránenia systémových porúch bytového domu. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná neoprávnene zvýšila od 01.07.2011 úrokové rozpätie z 0,9 % p.a. na 2,50 % p.a.. Žalobca pritom žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 21.07.2018 do dňa podania žaloby (t.j. do 20.07.2020), keď na obdobie do 20.07.2018 (vrátane splátky zo dňa 20.07.2018) sa vzťahoval rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 22C/78/2017-381 zo dňa 17.04.2019. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať sumu 385,66 eura ako rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby, a sumou, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle Prehľadu splátok úveru na č. I. 46 spisu.

3. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere) je správca je povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne, vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Podľa § 9 ods. 2 ZoVB právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, súd mal za to, že zmluvu o úvere uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ako aj zo znenia článku III. bod 5. Zmluvy o výkone správy č. 77 pre bytový dom H. cesta X, X, X, X, XX v F.. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov na ulici H. cesta X-XX v F., tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom, s tým, že v úverovej zmluve je označený ako klient, avšak v tom čase konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ). Žalovaná pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom nebol poskytnutý v súvislosti s podnikateľskou činnosťou bytového družstva, ale v súvislosti s vykonaním nevyhnutných opráv na bytovom dome, a teda za účelom zveľadania majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na ich spotrebiteľskom postavení nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

4. Hoci v prípade zmluvy o termínovanom úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (pozn. v súčasnosti uvedené vylučuje § 1 ods. 3 písm. r) zák. č. 129/2010 Z. z.), vzťah medzi vlastními bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka. Na zmluvu sa tak vzťahuje spotrebiteľská ochrana vrátane ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle ustanovenia § 53 OZ. Súd mal za to, že zastúpenie vlastníka bytu naplňujúceho zákonnú definíciu spotrebiteľa osobou nenaplňujúcou definíciu spotrebiteľa pri právnom úkone uzatvorenia zmluvy nemôže spotrebiteľa zbaviť spotrebiteľskej ochrany garantovanej právnym poriadkom. Nakoniec, záujem na osobitnej ochrane vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyplýva aj z ustanovenia § 24a ZoSÚ (v súčasnom znení), ktorý im priznáva špeciálny právny režim. Z uvedených dôvodov je potrebné všetky osoby na strane dlžníka považovať za spotrebiteľov.

5. Žalobca je povinný v žalobe uviesť také skutočnosti (skutkové tvrdenia), ktorými vymedzí skutok (skutkový dej), na základe ktorého si v spore uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu. Znamená to, že žalobca je povinný vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Obsah relevantných skutkových tvrdení, ktoré je žalobca povinný v spore tvrdiť, vychádza z hmotného práva, resp. z hypotézy hmotnoprávnej normy a tieto tvrdenia možno považovať za podstatné a rozhodujúce.

6. V tu prejednávanej veci žalobca svoj nárok uplatnený žalobou skutkovo vymedzil tak, že ide o bezdôvodné obohatenie žalovanej získané na úkor vlastníkov bytov tým, že žalovaná zvýšila úrokové rozpätie na základe neplatného ustanovenia (bod 5.5. zmluvy), ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

7. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario). Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejмый. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a tento pojem sa nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. „Rating klienta“ predstavuje interné hodnotenie banky a hovorí o schopnosti splácať dlhy, pričom konkrétne hodnotiace postupy sú súčasťou know-how banky alebo ratingovej agentúry a preto ich podrobnosti nebývajú zverejňované (viď E.(financie)). Zároveň je potrebné brať do úvahy aj skutočnosť, že kontraktácia prebiehala medzi dvoma právnickými osobami - podnikateľmi, pričom správca ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Uvedené znenie ustanovenia zmluvy je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité. Z uvedeného ustanovenia 5.5. je zrejмый, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania (viď odseky 35. a 43. rozsudku), ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval (viď odsek 48. rozsudku). Na určitosti zmluvného dojednania nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovvej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia. Sadzbu EURIBOR (predtým BRIBOR) neurčuje totiž žalovaná, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovvej sadzby ako takej. Uvedené je zrejмый aj z bodu 12.1.1.1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že k zvýšeniu úrokovvej sadzby dôjde práve zvýšením úrokového rozpätia. Súd poukazuje na to, že pri skúmaní platnosti a určitosti zmluvy je potrebné preferovať výklad v prospech jej platnosti, pričom poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015, v zmysle ktorého „úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“

8. V čase uzatvorenia zmluvy bol prokuristom správcu Ing. W. O., ktorý zmluvu, ako aj viaceré obdobné zmluvy o úvere počas vykonávania funkcie prokuristu (podľa ORSR v období od 26.08.1994 do 01.02.2014) podpísal. Skutkové tvrdenie žalovanej, že zmluva o úvere bola medzi stranami individuálne dojednaná, keď k uzavretiu zmluvy došlo po vzájomných rokovaniach, pričom žalovaná prostredníctvom svojho zamestnanca Ing. D. L. umožnila žalobcovi pred podpisom zmluvy oboznámiť sa s textom zmluvy a pripomienkovať ho, poprel žalobca iba v tom rozsahu, že individuálne dojednávanie neprebehlo ku konkrétnej Zmluve o termínovanom úvere č. 06/030/07, pričom všeobecné výpovede ku kontraktáckemu procesu k prvým zmluvám uzatváraným v roku 2006 nemožno podľa žalobcu aplikovať na rok 2007 a konkrétnu zmluvu. Z uvedeného vyplýva, že nebolo medzi stranami sporným, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontraktácký proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomienkovať jednotlivé ustanovenia zmluvy. Tohto procesu sa pritom zúčastnili dvaja podnikatelia - banka a správca. Je potom potrebné vychádzať z predpokladu, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv nemal dôvod podpísať ustanovenie, ktorého význam by mu nebol zrejмый, resp. ktoré ustanovenie by považoval za neurčité. Je to potom práve žalobca, kto by mal preukázať, že správcovi význam predmetného ustanovenia nebol zrejмый, keďže vzhľadom na jeho podnikateľské postavenie a skúsenosti v danej oblasti sa predpokladá, že podpíše iba takú zmluvu, ktorej obsahu rozumie.

9. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v žalobe ako dôvod neplatnosti článku 5.5. zmluvy uviedol, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie že je ustanovenie neurčité. Až v replike dôvodil žalobca tým, že ustanovenie je neurčité a nezrozumiteľné. Uvedené si však odporuje, pretože ak žalobca v žalobe tvrdí, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, tvrdí, že toto ustanovenie

spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedený záver však nevyhnutne predpokladá, že žalobca bol schopný pochopiť význam uvedeného ustanovenia, čo vyplýva aj z jeho vyjadrenia v žalobe, a síce, že už pri samotnom koncipovaní bodu 5.5. musela žalovaná vedieť, že dané zmluvné ustanovenie umožňuje jednostranné zvýšenie úrokového rozpätia na základe vlastného uváženia žalovanej ako banky. Z uvedeného vyplýva, že pôvodne žalobca v žalobe určitost' predmetného ustanovenia ani nespochybňoval a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejmý, a preto neskoršie spochybňovanie určitosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy považoval súd za účelové.

10. Žalobca v konaní svoj nárok odôvodnil tým, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 (č. I. 54), uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020 (č. I. 61) a stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28.04.2016 (č. I. 21). Pokiaľ ide o vyššie uvedené rozhodnutia, tieto sú na tu prejednávanú vec neaplikovateľné, keďže vychádzajú z iných skutkových okolností. Predovšetkým, v uvedených konaniach nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového fondu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcami; v uvedených konaniach bola posudzovaná zmluva o hypotekárnom úvere (odsek 2. rozsudku NSSR), t.j. iný typ úverového produktu, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia, a teda išlo o iný typ zmluvy ako v tu prejednáwanej veci. Navyše, znenie bodov 4.6. a 5.5. ani nie je totožné, keďže je inak definovaná zmena miery rizika klienta. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie dojednaní zmlúv nie je možné automaticky prihliadať na to, že ustanovenie bodu 4.6. Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/128/05 zo dňa 10.05.2005 je neprijateľnou podmienkou a je neplatné, t.j. nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska (NBS), súd poukazuje na skutočnosť, že NBS sa v stanovisku (ktoré pre súd ani nie je záväzné) žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v tu prejednáwanej veci neprišlo.

11. Neprijateľná zmluvná podmienka je také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané, keďže ustanovenie § 53 ods. 3 OZ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) obsahuje len ich demonštratívny výpočet. Zákon upravuje výnimku z uvedeného pravidla neprijateľnosti zmluvných podmienok, a síce, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde vtedy, ak ide o predmet plnenia alebo cenu plnenia (§ 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). V prípade zmluvy o úvere je pritom úrok odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov, je cenou kapitálu, je teda hlavným predmetom plnenia resp. cenou plnenia. Keďže zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5. zmluvy sa týka predmetu plnenia resp. ceny plnenia, je zo zákona vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd mal pritom za to, že prijateľnosť alebo neprijateľnosť zmluvnej podmienky je potrebné posudzovať podľa ustanovenia účinného v čase, keď sa zmluva uzatvárala.

12. O neprijateľnú zmluvnú podmienku by však nešlo ani v prípade, že by bola posudzovaná podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v súčasnom znení. Uvedené ustanovenie ako výnimku z neprijateľnosti zmluvných podmienok určuje ich týkanie sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, pričom za individuálne dojednané sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, s tým, že individuálne dojednanie preukazuje dodávateľ. Súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 12 OZ (v aktuálnom znení), v zmysle ktorého sa neprijateľnosť zmluvnej podmienky hodnotí so zreteľom na povahu služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy.

13. Ak by teda aj bola v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutá taká podmienka, ktorá by svojim charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom individuálne dojednanie preukazuje dodávateľ. Súd v tejto súvislosti opätovne (ako v odseku 35. rozsudku) poukazuje na skutkové tvrdenie žalovanej nesporné v tom rozsahu, že minimálne k prvým

zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontraktačný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť pripomenkovať jednotlivé ustanovenia zmluvy, ktorého kontraktačného procesu sa zúčastnili banka a správca, obaja ako podnikatelia. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Ustanovenie bodu 5.5. bolo v zmluvách z roku 2006 a z roku 2007 totožné, čo vyplýva zo sťažnosti správcu zo dňa 18.01.2016 adresovanej NBS (č. I. 25 - kde sa pri väčšine zmlúv o.i. aj z rokov 2006 a 2007 odkazuje na rovnaký bod 5.5 zmluvy a zmenu úrokovej sadzby v prípade zmeny miery rizika klienta), ako aj z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011 (č. I. 20 - kde sa odkazuje na bod 5.5 pri zmluvách z roku 2006 aj z roku 2007), pričom totožnosť znenia bodu 5.5 zmlúv je súdu známa aj z jeho úradnej činnosti. Ak sa potom uskutočnil kontraktačný proces k zmluvám z roku 2006, ktoré obsahovali totožné znenie bodu 5.5. týkajúce sa zmeny úrokovej sadzby, je možné považovať uvedené zmluvné dojednanie za individuálne dojednané aj pre prípad tu prejednávanej zmluvy z roku 2007. Keďže išlo o uzatváranie obdobných zmlúv za obdobným účelom, ktorým bola obnova bytového fondu toho-ktorého bytového domu, pričom vlastníkov bytov vždy zastupoval ten istý správca, je prirodzené, že znenia viacerých zmlúv boli viac-menej totožné. Rozhodujúce je, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a žalobcom ako správcom (odborne spôsobilou osobou), ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť, do tohto aj minimálne v procese tvorby vzorovej zmluvy v roku 2006 zasahoval.

14. Súd pritom poukazuje na zápisnice z pojednávanií v konaniach tunajšieho súdu, ktoré ako dôkazy predložili žalobca aj žalovaná s tým, že obe strany sa zhodne vyjadrili, aby sa výsluch svedkov Ing. W. O. a Ing. D. L. nevykonal a zároveň strany zhodne vyjadrili súhlas s tým, aby sa vychádzalo z predložených zápisníc (žalovaná sa tak vyjadrila vo vyjadrení k žalobe a žalobca v replike, ako aj na pojednávanií).

15. K možnosti vychádzať z predložených zápisníc so zachytenými výpoveďami svedkov v iných konaniach týkajúcich sa obdobných sporov, súd podporne poukazuje na ustanovenie § 205 CSP (zápisnica z pojednávania je verejnou listinou) v spojení s ustanovením § 191 CSP (vyhodnotenie v zápisniciach zachytených výpovedí svedkov v zmysle voľného hodnotenia dôkazov). Uvedený záver podporuje napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/51/2020 zo dňa 25.02.2021, v ktorom dovolací súd uviedol, že „zápisnica o súdnom pojednávaní má vo všeobecnosti v zmysle ustálenej judikatúry povahu verejnej listiny (pozri napr. 2Cdo/119/2011, II.ÚS/333/2014). Zápisnica o súdnom pojednávaní spísaná v inom súdnom konaní, a ako dôkaz vykonaná v ďalšom (napr. tu posudzovanom) súdnom konaní, z hľadiska úpravy dokazovania v Civilnom sporovom poriadku (§ 185 až § 211) vo svojej podstate predstavuje jeden z dôkazných prostriedkov - listinu, a to verejnú listinu. .... Verejná listina je listina vydaná súdom alebo iným štátnym orgánom v medziach ich právomoci alebo listina, ktorá bola osobitným predpisom za takú vyhlásená; je považovaná za dôkazný prostriedok veľmi preukazný (presvedčivý, evidentný, nesporný). Pokiaľ nie je pochybná jej pravosť (napr., že bola sfalšovaná), potvrdzuje, že ide o nariadenie alebo prehlásenie orgánu, ktorý listinu vydal. V tomto smere sú potom súdy aj iné štátne orgány takouto listinou viazané. .... Inými slovami, zápisnica o pojednávaní zachytávajúca výpoveď svedka (ako verejná listina podľa § 205 CSP), potvrdzuje existenciu a priebeh daného procesného úkonu, pravdivosť toho, že sa svedok pojednávania zúčastnil a čo vypovedal. .... Z uvedeného, na skutočnosti uvádzané vo výpovedi svedka, len z dôvodu jej zachytenia v zápisnici zo súdneho pojednávania, nemožno bez ďalšieho v inom konaní nahliadať v zmysle § 205 CSP ako na objektívne pravdivé a preukázané (ako priamy dôkaz preukazujúci určitú skutočnosť). Zároveň nemožno zo žiadneho z ustanovení CSP vyvodit', že súd nemôže vyhodnotiť svedeckú výpoveď zaprotokolovanú v zápisnici v inom konaní v rámci voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP). V prípade dokazovania obsahom svedeckej výpovede v inom konaní, zisťovanej zo zápisnice o pojednávaní spísanou (iným) súdom, do ktorej bola výpoveď svedka zaznamenaná, sa súd v podstate zaoberá popri sebe dvomi dôkaznými prostriedkami a to nosičom, záznamom svedeckej výpovede, ktorým je listina - zápisnica o pojednávaní ako verejná listina osvedčujúca priebeh a obsah výpovede svedka a samotnou svedeckou výpoveďou z hľadiska jej pravdivosti, úplnosti, vierohodnosti, či súladnosti s inými dôkazmi.“

16. Vzhľadom na uvedené súd dokazovanie výsluchmi svedkov nevykonal, ale vykonal dokazovanie zápisnicami obsahujúcimi ich výpovede v iných konaniach pred tunajším súdom. Z predložených zápisníc pritom vyplýva, že pokiaľ sa svedkovia Ing. D. L. a Ing. W. O. v rámci výsluchov vyjadrovali ku kontraktačnému procesu, zhodne vypovedali v tom zmysle, že sa rokovalo a podrobne sa prechádzali a pripomienkovali najmä prvé zmluvy a potom v prípade, že sa v nich niečo vplyvom zmeny právnej úpravy menilo, aj ďalšie zmluvy. Uvedené vyplýva zo zápisníc predložených žalobcom, a síce zo zápisnice zo

dňa 28.07.2020 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 124) - strana 2, 4, 6; zo zápisnice zo dňa 22.09.2020 sp. zn. 11C/25/2017 (č. l. 139) - strana 2, 4; zo zápisnice zo dňa 09.07.2020 sp. zn. 11C/33/2017 (č. l. 144) - strana 2, 4, 5; zo zápisnice zo dňa 04.02.2020 sp. zn. 11C/51/2017 (č. l. 147) - strana 5; zo zápisnice zo dňa 04.08.2020 sp. zn. 11C/51/2017 (č. l. 153) - strana 2, 4; zo zápisnice zo dňa 28.01.2020 sp. zn. 11C/33/2017 (č. l. 162) - strana 7.

17. Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä na vnútornú štruktúru výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, na logické súvislosti o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, a či jeho výpoveď je v súlade aj s ostatnými dôkazmi, tiež na vzťah k stranám sporu, či sú v príbuzenskom, priateľskom, nepriateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti, na existenciu vlastného záujmu svedka na výsledku konania. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto okolností prípadu rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/3577/2008 zo dňa 27.10.2010).

18. S poukazom na citované rozhodnutie mal súd za to, že výpovede oboch svedkov je možné považovať za vierohodné, keď výpovede svedkov ohľadom kontraktačného procesu si neodporovali v podstatných okolnostiach a neboli ani v rozpore s ostatnými dôkazmi. Hoci svedkovia boli v minulosti zamestnancom žalovanej (Ing. L.) a prokuristom žalobcu (Ing. O.), v súčasnosti k nim nie sú v žiadnom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti a nemajú žiaden záujem na výsledku konania. Hoci žalobca v replike uviedol, že svedecká výpoveď Ing. D. L. je rozporuplná, uvedené žiadnym spôsobom nekonkretizoval, pričom výpoveď Ing. W. O. nespochybnil vôbec.

19. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prípade zmluvy o úvere, ktorá je predmetom tohto konania, nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca zároveň ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová. Súd dodáva, že vzhľadom na veľký časový odstup od uzavretia konkrétnej zmluvy č. 06/030/07 dňa 09.05.2007 a veľké množstvo uzatváraných obdobných zmlúv je ťažko očakávať, že bude preukázaný konkrétny priebeh uzatvárania tejto konkrétnej zmluvy, ako to požadoval žalobca v replike. Súd mal s poukazom na vyššie uvedené za to, že zmluvné dojednanie v bode 5.5. zmluvy je potrebné považovať za individuálne dojednané aj v prípade tu prejednávanej zmluvy. Zároveň je (rovnako ako v prípade otázky určitosti zmluvného dojednania) dôvodné očakávať, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv za vlastníkov bytov by formulárovú zmluvu ani nepodpísal. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené dospel súd k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Opätovne však súd zdôrazňuje, že otázku neprijateľnosti zmluvnej podmienky je predovšetkým potrebné posudzovať podľa ustanovenia účinného v čase, keď sa zmluva uzatvárala, pričom podľa znenia § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, pre vylúčenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky postačovalo, aby išlo predmet plnenia alebo cenu plnenia, čo v tu prejednávanej veci bolo splnené, bez ohľadu na individuálnosť dojednaní (čo však bolo naplnené tiež).

20. Odhliadnuc od všetkého vyššie uvedeného, ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa, keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokové rozpätie (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28.9.2020), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd tiež dodáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úroveň sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ.

21. Žalobca skutkovo vymedzil predmet konania tak, že namietal aplikáciu bodu 5.5. zmluvy s odôvodnením, že ide o neplatné ustanovenie pre neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zo žaloby v spojení s prílohou (odpoveď NBS zo dňa 28.04.2016) je možné vyvodiť, že žalobca do uvedenej odpovede NBS nepovažoval plnenie žalovanej vo forme zvýšeného úroku za neoprávnené. S poukazom na text oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011 (kde sa uvádza, že k zvýšeniu dochádza na základe predchádzajúcich rokovaní k uvedenej problematike) mal súd za to, že žalobca vedel o aplikácii bodu 5.5. zmluvy od začiatku jeho použitia, pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal, že by po rokovaní so žalovanou proti tomuto postupu nejako nenamietal, hoci mal viacero možností riešiť situáciu inak (nesplácanie úveru alebo jeho splácanie len do výšky pôvodného úroku; predčasné splatenie úveru; prechod do inej banky; uplatnenie bodu 5.7. zmluvy). Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca po uskutočnených rokovaní medzi ním a žalovanou zvýšenie úrokového rozpätia v roku 2011 akceptoval a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku. Uvedené potvrdzujú aj výpovede svedka Ing. W. O. zachytené v zápisniciach predložených žalobcom, a síce v zápisnici zo dňa 28.07.2020 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 124) - strana 3; v zápisnici zo dňa 22.09.2020 sp. zn. 11C/25/2017 (č. l. 139) - strana 3, 6; v zápisnici zo dňa 09.07.2020 sp. zn. 11C/33/2017 (č. l. 144) - strana 3, 6; v zápisnici zo dňa 04.08.2020 sp. zn. 11C/51/2017 (č. l. 153) - strana 3.

22. Súd dodal, že čo sa týka oznámenia zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. zmluvy, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia. Zvýšenie úrokového rozpätia však bolo žalobcovi oznámené, a to listom zo dňa 08.06.2011 (č. l. 20), ktorý žalobca priložil k žalobe, a teda ním disponoval. Žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenie, kedy mu malo byť oznámenie doručené, a prečo by to malo byť inokedy ako v období, ako je oznámenie datované (t.j. v júni 2011). Súd pritom poukazuje na sťažnosť žalobcu adresovanú NBS (č. l. 25), kde žalobca na strane 15 uvádza, že v niektorých prípadoch banka neoznámila zmenu úrokového rozpätia, z ktorého dôvodu musel žalobca požiadať banku o vystavenie potvrdenia. Uvedené dodatočné vystavenie potvrdenia sa však netýka bytového domu H. cesta X-XX v F., pri ktorom sa v sťažnosti uvádza, že dňa 08.06.2011 adresovala banka správcovi oznámenie, pričom sa nič neuvádza o tom, že by malo byť doručené oneskorene alebo až na vyžiadanie správcu. Keďže v konaní nebol tvrdý ani preukázaný opak, súd vychádzal z toho, že list zo dňa 08.06.2011 bol s prihliadnutím na všeobecne známu dobu prepravy doručený správcovi najneskôr do jedného týždňa po jeho spísaní, t.j. v prvej polovici mesiaca jún 2011. Okrem toho, v zmysle bodu 13.2.3. zmluvy o úvere sa zásielka doručovaná doporučenou poštou považuje za doručení tretí kalendárny deň po dni odoslania. Odoslanie pritom preukazuje kópia z knihy odoslanej pošty (č. l. 108), ktorý dôkaz žalobca nespochybnil, a z ktorého vyplýva odoslanie oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia žalobcovi dňa 08.06.2011. Z uvedeného potom s poukazom na bod 13.2.3. zmluvy vyplýva doručenie oznámenia žalobcovi dňa 11.06.2011, t.j. ešte pred dňom zvýšenia úrokového rozpätia. Predovšetkým však súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený list bol priložený k žalobe, t.j. správcovi bol preukázateľne doručený, pričom v žalobe ani neskôr nebolo uvádzané žiadne skutkové tvrdenie o dátume jeho doručenia, preto možno vychádzať zo všeobecne známej doby prepravy poštových zásielok, resp. z bodu 13.2.3. zmluvy (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020). Pokiaľ ide o námietku neurčitosti uvedeného oznámenia vznesenú žalobcom, nie je zrejmé, od absencie akých zákonných náležitostí žalobca neurčitost' oznámenia odvodzoval, keďže podľa zmluvy (bod 5.5. veta posledná) postačuje oznámenie samotnej zmeny bez stanovenia náležitostí oznámenia. Zároveň list odkazuje na predchádzajúce spoločné rokovania týkajúce sa problematiky zvýšenia úrokového rozpätia podľa bodu 5.5. zmluvy, a preto je akceptovateľné, že sa dôvody v oznámení už neuvádzajú. Uskutočnenie osobných rokovaní, na ktorých bolo ústne oznámené zvýšenie úrokového rozpätia, pritom potvrdzujú aj výpovede svedka Ing. W. O. (viď odsek 48. rozsudku).

23. K dôvodnosti použitia bodu 5.5. súd odkazuje skutkové tvrdenie žalovanej vo vyjadrení k žalobe, a síce, že sa tak stalo v dôsledku zmeny ratingu klienta, pretože v rokoch 2008-2009 došlo k rozsiahlej ekonomickej kríze, v dôsledku ktorej sa celosvetovo sprísnilo posudzovanie rizikovej váhy klientov bankového sektora, keď zároveň s účinnosťou k 01.01.2009 došlo k zániku sadzby BRIBOR a jej nahradeniu sadzbou EURIBOR, ktorá v rokoch 2006-2011 výrazne znížila svoju hodnotu, čím sa stala pôvodná dohodnutá úroková sadzba, s ohľadom na určený rating klienta, neadekvátnou, pričom žalovaná v dôsledku porušenia povinností podľa bodu 10.1.4. zmluvy nemala k dispozícii všetky podklady na určenie výhodnejšieho ratingu klienta. Uvedené skutkové tvrdenie žalovanej žalobca nepoprel, a preto sa stalo nesporným. Uvedené je v súlade so skutočnosťou, že je všeobecne známe, že v druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu resp. k poklesu

ekonomického rastu (viď. napr. Výročná správa Európskej centrálnej banky za rok 2011 zverejnená na stránke T.. V uvedenom období sa pritom miera rizika dlžníkov zhoršila vo všeobecnosti a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov. Od 01.01.2009 bol BRIBOR (Bratislava Interbank Offered Rate) nahradený sadzbou EURIBOR (Euro Interbank Offered Rate), pričom došlo k jej výraznému zníženiu, čím sa stala pôvodná úroková sadzba s ohľadom na určený rating klienta neprimerane nízkou. Dôvod zvýšenia úrokového rozpätia (zmena refinančných nákladov na EURIBOR, zhoršenie ratingu klienta a zvýšenie rizika nesplácania úverov) možno mať za preukázaný aj z výpovedí svedka Ing. D. L., zachytených v zápisniciach predložených žalobcom, a síce v zápisnici zo dňa 12.12.2019 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 118) - strana 4, 5; v zápisnici zo dňa 28.07.2020 sp. zn. 11C/21/2017 (č. l. 124) - strana 7; v zápisnici zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 22Csp/86/2017 (č. l. 130) - strana 4; v zápisnici zo dňa 21.01.2020 sp. zn. 11C/25/2017 (č. l. 133) - strana 5; v zápisnici zo dňa 04.02.2020 sp. zn. 11C/51/2017 (č. l. 147) - strana 2, 3; v zápisnici zo dňa 27.06.2019 sp. zn. 11Cp/134/2016 (č. l. 157) - strana 2, 5. V tu prejednáwanej veci teda došlo k zmene miery rizika klienta z dôvodu zmeny ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov, ktorý si banka a správca ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. zmluvy. Zmenou úrokového rozpätia (ktoré je jednou dvoch zložiek revizibilnej úrokovej sadzby) došlo v konečnom dôsledku aj k zmene úrokovej sadzby ako takej. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 6,85 % p.a. Bod 5.5. zmluvy pritom ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaná úrokové rozpätie zvýšila iba na hodnotu 2,50 % p.a., čo ani zďaleka nedosahuje úroveň možného zvýšenia dojednaného podľa bodu 12.1.1.1. zmluvy. Súd dodáva, že nebolo preukázané, že by v čase zvýšenia úrokového rozpätia žalobca namietal neadekvátnosť zvýšenia. Súd tiež poukazuje na priemerné úrokové miery z úverov bánk zverejnené na internetovej stránke NBS (T., z ktorých vyplýva, že úročenie úveru po zvýšení úrokového rozpätia bolo porovnateľné s priemerom, a teda zvýšenie bolo adekvátne.

24. Súd však opätovne zdôrazňuje, že žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tvrdil bezdôvodné obohatenie žalovanej z dôvodu, že jej bolo plnené na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5. zmluvy, s tým, že do doručenia stanoviska NBS žalobca nevedel, že žalovaná nemá na zvýšené úrokové rozpätie nárok. Znamená to teda, že žalobca voči použitiu ustanovenia bodu 5.5. zmluvy namietal až o niekoľko rokov po tom, čo došlo k postupu žalovanej podľa zmluvy. Avšak už v čase použitia tohto ustanovenia žalobca (ako je vyššie uvedené) o použití bodu 5.5. zmluvy vedel a zmieril sa s jeho použitím, hoci mal aj iné možnosti riešenia. Ak potom žalobca voči jeho použitiu namietal až o niekoľko rokov neskôr, možno to považovať za účelové a odôvodnené zrejme iba zmenou v osobe prokuristu.

25. Je potrebné tiež poukázať na povinnosť žalobcu ako správcu v zmysle § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a síce pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Súd poukazuje na to, že žalobca je tou istou právnickou osobou, ktorá zastupovala vlastníkov bytov pri uzavretí predmetnej zmluvy v roku 2007, pričom žalobou podanou o cca 10 rokov neskôr (berúc do úvahy skôr prebiehajúce konanie týkajúce sa totožnej zmluvy sp. zn. 22C/78/2017) namieta znenie zmluvy, s ktorým v roku 2007 súhlasil a použité bodu 5.5., ktoré v roku 2011 nakoniec akceptoval. Ak žalobca spochybňuje výhodnosť dojednaní zmluvy pre vlastníkov bytov, spochybňuje tým paradoxne splnenie si svojej povinnosti uloženej mu citovaným ustanovením. V súvislosti so zmluvou o úvere boli vlastníci bytov zastúpení žalobcom ako správcom, za ktorého pri uzatváraní zmluvy o úvere, ako aj pri rokovaní o zmene úrokového rozpätia konal prokurista. Skutočnosť, že následne došlo k zmene v osobe prokuristu, nič nemení na tom, že išlo stále o toho istého správcu, ktorý bol povinný dodržiavať ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Ak tak neurobil, je namieste otázka zodpovednosti správcu za škodu, ktorú tým prípadne vlastníkom bytov a nebytových domov spôsobil (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28.09.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/179/2019-458 zo dňa 23.09.2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/66/2019-393 zo dňa 23.09.2020). Nárok na náhradu škody má pritom v zásade prednosť oproti subsidiárnemu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podanie žaloby v tu prejednáwanej veci je tak potom možné považovať aj za obchádzanie vyššie citovaného ustanovenia ZoVB a za nepripustné zbavovanie sa zodpovednosti správcu zneužitím inštitútu spotrebiteľa v právnom poriadku.

26. Keďže vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na

úkor vlastníkov bytov, pretože jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo výroku I. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, keďže žalovaná sa s plnením do omeškania nedostala.

27. Súd ešte dodal, že ak sa žalobca v replike domáhal aplikácie § 298 ods. 1 CSP, nešlo podľa názvu podania ani podľa jeho obsahu o návrh na pripustenie zmeny petitu, keď žalobca poukazoval na možnosť, že súd môže aj bez návrhu vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Keďže však dospel súd k záveru, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 5.5. zmluvy nejde, nevyslovil jej neplatnosť.

28. Keďže súd žalobu zamietal pre neexistenciu nároku žalobcu, je nadbytočné sa bližšie zaoberať otázkou výšky prípadného bezdôvodného obohatenia. Súd k tomu len stručne uvádza, že v časti sumy 20,75 eura bola žaloba nepreskúmateľná, keďže za obdobie od 21.07.2018 do 20.07.2020 (deň doručenia žaloby na súd) vyplýva z Prehľadu splátok úveru (č. I. 46) rozdiel medzi sumou zaplatenou po zvýšení úrokového rozpätia a sumou majúcou byť zaplatenou bez zvýšenia úrokového rozpätia vo výške 364,91 eura. Nie je preto zrejmé, prečo sa žalobca domáha zaplatenia aj sumy 20,75 eura, ktorá je zrejme navýšením úroku pri splátke splatnej dňa 20.07.2018, z ktorej však žalobca bezdôvodné obohatenie nežiadal. Z uvedeného dôvodu je žaloba v časti sumy 20,75 eura nepreskúmateľná.

29. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 %, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku.

30. Civilné sporové konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti strany sporu za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 255 CSP. Aj v prípade plného úspechu niektorej zo strán však musí súd skúmať, či nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Uplatnenie tohto ustanovenia je možné len z výnimočných dôvodov, ktorá výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP však v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Takýmto dôvodom pritom nemôže byť skutočnosť, že na strane neúspešného v konaní ide o správcu zastupujúceho spotrebiteľov. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci, dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

31. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam - § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom a účinnom znení (ďalej len ako „CSP“), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - § 365 ods. 1 písm. b) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci-§ 365 ods. 1 písm. d) CSP.

32. Súd sa nevenoval neprijateľnosti zmluvnej podmienky, nezaoberal sa ani zrozumiteľnosťou a určitosťou čl. 5.5 Zmluvy, zmluvu vykladal, a to i napriek tomu, že súd konštatuje, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd sa však obšírne zaoberal aplikáciou výkladového pravidla zachovania platnosti právneho úkonu, pričom platnosť "en bloc" celej Zmluvy o termínovanom úvere nikto nespochybňoval, žalobca spochybňoval platnosť len ustanovenia čl. 5.5 Zmluvy. Súd neaplikoval zákonné výkladové pravidlá vôbec, rozhodol vo veci v rozpore § 266 ods. 4 OBZ (contra proferentem) a § 266 ods. 5 OBZ) a najmä § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda súd použil najmä svojvoľu a nie relevantnú právnu argumentáciu opretú o konkrétne právne predpisy. Rozhodnutie je preto nejasné, právne neudržateľné, svojvoľné, formalistické, vykonštruované bez akejkoľvek opory v platnej legislatíve. Súd sa však podrobne zaoberal interpretáciou pojmu „rating klienta“ za pomoci citácie Wikipédie, hoci zmluva obsah „rating klienta“ (tak ako aj iné neurčité pojmy napr. „miera rizika klienta“) ani nevysvetľovala jej definíciu v časti Definície Zmluvy. Súd sa zaoberal aj vzdelávaním z iných oblastí, napr. dohľadávaním a

študovaním Výročných správ ECB (zverejnená na stránke T., čo je neobvyklé a súd z vlastnej iniciatívy dohľadával informácie v prospech žalovaného. Súd zjavne nevykonával právnu analýzu čl. 5.5 a logicky a konzistentne nevysvetlil, prečo považuje čl. 5.5 za určitý a zrozumiteľný, teda ako si spotrebiteľia mohli vyložiť toto ustanovenie a či mali vedomosť v každom čase, v akom rozsahu je žalovaný ako banka oprávnený pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a na základe akých skutočností a podmienok.

33. Súd popiera § 24a zákona č. 129/2010 Z. z, hoci v odôvodnení bodu 31 Rozsudku ním argumentuje. Ak by sme vychádzali z hypotézy súdu, tak v prípade hypotekárneho úveru, zabezpečeného finančným agentom (napr. hypotekárny dom, pričom dnes až 90 % hypotekárnych úverov sa zabezpečuje týmto systémom) by došlo k potlačeniu spotrebiteľského prvku, nakoľko finančný agent ako profesionál v danej oblasti má mať dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní.

34. Súd sa nezaoberal ani listinnými dôkazmi : Rozsudkom Najvyššieho súdu SR, spisová značka: 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, spolu s Uznesením Ústavného súdu SR, spis. zn.: III. ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020, pričom v celom rozsahu poukázali na argumentáciu vyššie menovaných súdov.

35. S odkazom na konštatovanie súdu v čl. 34 Odôvodnenia Rozsudku považuje postup súdu za zmätočný, nakoľko súd svojvoľne nedodržel predmet konania určený žalobou a písomnými podaniami žalobcu, ktorý sa opakovane domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, hoci tak súd mal učiniť „ex officio“ aj bez návrhu. Súd neposúdil článok 5.5 s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu Ing. W. O. z iných súdnych konaní, avšak jeho výpoveď nemá žiadny vplyv na neurčitosť resp. nezrozumiteľnosť článku 5.5. Zmluvy. Z absolútne neplatného právneho úkonu právne následky nemôžu nastať, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou), resp. konsenzuálnym súhlasom. Na túto neplatnosť musí súd prihliadať aj bez návrhu (ex officio) z úradnej povinnosti.

36. Prvostupňový súd teda vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovanej, ktorá viedla k porušeniu princípu „rovnosti zbrani“, nakoľko neplatnosti čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa ani nevenoval.

37. Následne sa prvoinštančný súd otázkou neplatnosti ustanovenia zmluvy z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti už nezaoberal, v tomto smere nevykonával žiadne právne posúdenie, pričom v kontexte s rozhodcovskou doložkou sa zrozumiteľnosťou a určitosťou zmluvného ustanovenia zaoberal ( bod 42. Odôvodnenia rozsudku), v ostatných častiach súd skonštatoval , že čl. 5.5 zmluvy „považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario)“ (bod 34. Odôvodnenia rozsudku), hoci sa súd ani racionálne nepokúsil svoje rozhodnutie odôvodniť, ako vykladá jednotlivé ustanovenia, kedy a za akých okolností vzniká žalobcovi právo jednostranne zvýšiť úrokové rozpätie.

38. Súd sa zároveň nezaoberal ani rozporom s dobrými mravmi podľa § 39 OZ, na ktorý sme v rámci procesnej obrany upozorňovali opakovane. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 96/1995 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998) uviedol, že absolútna neplatnosť právneho úkonu (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa hľadá na absolútne neplatný úkon tak, ako keby nebol nikdy urobený.

39. Súd neaplikoval § 53d Občianskeho zákonníka, hoci v čase rozhodovania existovali právoplatné rozhodnutia iných súdov, na ktoré žalobca už v podanej žalobe odkazoval. Hoci žalovaná, okrem všeobecnej a tendenčnej výpovede bývalého zamestnanca nepredložila žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednanie zmluvy o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007, súd mal za preukázané individuálne dojednanie zmluvy, pričom súd vyslovene porušil ustanovenie § 53 ods. 3 OZ. („Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“) Hoci dôkazné bremeno je v zmysle Občianskeho zákonníka nesené žalovanou, a žalovaná - banka nepredložila žiadny dôkaz, súd túto skutočnosť preklenuj nejasným spôsobom cez iné zmluvy, u ktorých sám súd tvrdí, bez opory vo vykonanom dokazovaní, že prebehol kontraktálny proces, pričom je evidentné, že žiadny vlastník - spotrebiteľ túto zmluvu pred podpisom nevidel, nemal o nej žiadnu informáciu a nepoznal jej obsah.

Tvrdenie Ing. Kullifafya ako bývalého zamestnanca banky je v súdnych konaniach rozdielne, s čím sa súd nevyporiadal vôbec.

40. Dokazovanie vykonanými výsluchmi trpí zásadnými vadami. Ing. O. na pojednávaní dňa 09.07.2020 (str. 3 Zápisnice 11/C/33/2017 zo dňa 09.07.2020) skonštatoval: „my sme podpísali zmluvu, podmienky sme si preštudovali v začiatkoch (pozn. rok 2006), potom to bola štandardná zmluva, nevstupovali sme do toho, podmienky sme si preštudovali v začiatkoch, potom to bola štandardná zmluva, nevstupovali sme do toho. Dexia si povedala podmienky, na dome to odsúhlasili, my sme podpísali zmluvu.“ Zároveň svedok uviedol, že: „aspoň tie prvé zmluvy (pozn. rok 2006) sme čítali celé, potom už možno tie ďalšie zmluvy sme tak detailne nečítali.“ Na otázku svedkovi O., či vedel, že tá zmluva sa dá jednostranne meniť zo strany banky, svedok uviedol, že : „NIE.“ (str. 5 Zápisnice 11/C/33/2017 zo dňa 09.07.2020). Až pri rokovaní v roku 2012 svedok uviedol, že „to tak nejako bolo v zmluve písané, že môže prísť k úprave, na základe toho sme neuspeli, keď sme to rozporovali. (str. 6 Zápisnice)“ Teda z výsluchov vyplýva, že vedomosť svedka o možnosti zvýšenia úrokového rozpätia bola až následná, po neúspešných rokovaní so žalovanou, teda v roku 2012, kedy boli žalovaným upozornení na existenciu čl. 5.5.

41. Zo samotných výsluchov je zrejmé, že prvá zmluva sa uzatvárala v roku 2006, pričom táto zmluva sa dojednávala hlavne čo sa týka podmienok poskytnutia a formálnych náležitostí, nakoľko sa jednalo vôbec o nový bankový produkt, pripomienky žalobcu boli akceptované v minimálnom rozsahu a dotýkali sa maličkostí nie podstatných častí zmluvy. Podľa výpovede pána O. (str. 2, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020) prvé zmluvy boli poskytnuté na kontrolu, kde právnik ( Dr. G.) vykonal len minimálne úpravy, ktoré banka akceptovala, pričom svedok opisuje časovo, že sa jednalo o obdobie roka 2006 „Dexia bola prvá banka, ktorá dokázala poskytnúť úvery bytovým domom. Potom neskôr prišli ďalšie banky, ktoré poskytovali tento úver.“

42. Následne sa zmluvy kvôli veľkému počtu čítali sporadicky a ak bolo podpisovaných viac zmlúv v krátkom čase, tak sa im nevenovala žiadna pozornosť a automaticky sa podpisovali, pri podpise sa skontrolovali len základné parametre úveru. Z výsluchu pána L. vyplýva, že zmluvy sa sprísňovali a najjednoduchšie boli v roku 2006, tie ani neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, pretože neobsahovali článok 5.5 Zmluvy. Pán O. síce tvrdí, že zmluvy „zbežne čítali“, ale je zásadné, že si túto zmenu nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným. (str. 5, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020) „Nevedeli sme to, ani sme nepočítali, že by sa to tak jednostranne zvýšilo“ To sa dozvedel až následne v roku 2012 po aplikácii daných ustanovení bankou a po faktickom zistení, „že sa niečo na účtoch domov deje“ ekonomickou námestníčkou.

43. Svedok Ing. L. potvrdil, že boli minimálne tri varianty zmluvy, pričom svedok O. tvrdil, že zmluvy boli rovnaké (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020). Svedok Ing. L. následne na pojednávaní dňa 28.07.2020 tvrdil, že: „Vždy, keď sa vypracoval nejakým spôsobom nový text úverovej zmluvy, bol klientovi zaslaný na prečítanie, následne sme mali rokovanie, kde sme si vysvetlili všetky náležitosti, zmluva bola detailne prebratá.“ Následne však tieto tvrdenia popiera, keď sám svedok hovorí: „V roku 2008 sa poskytovali ročne desiatky úverov, rokovanie bolo ku každej zmluve, hlavne pri podpise, ak bolo skonštatované, že táto zmluva je taká istá ako včera, predvčerom, minulý týždeň, boli prebraté základné ustanovenia: na čo je úver použitý, účel úveru, výška úveru, úroková sadzba, aký typ úrokovej sadzby, podmienky splácania..., zmluva sa prešla v hlavných bodoch pred každým podpisom.“ (str. 6, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020) Ak by mal žalovaný dôkazy o pravidelnom zasielaní návrhov zmlúv emailovými správami, nebol by problém ich určite predložiť a žalovaný by ich v rámci procesnej obrany určite predložil. Vzhľadom k tomu, že táto komunikácia neprebíhala, nie je možné o tom predložiť listinné dôkazy.

44. Aj vzhľadom na osobu pána O., ktorý pôsobil vo funkcií viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantnosť zmlúv ani nevšimol. Dokonca svedok Ing. O. ani nevedel, že úrokové rozpätie bolo dojednané fixne a že zmluva obsahovala rozhodcovskú doložku. Zmluvy chodili podpisovať na pobočku banky alebo na Bytové družstvo so sídlom v Trnave, pričom vzťah s bankou bol priateľský. Zmluva preto nebola individuálne dojednaná vôbec, ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy v roku 2006 bez právneho odborného posúdenia, pretože „iná možnosť nebola“ a podľa vyjadrenia pána O. „bytové domy chceli zateplovať“. Podľa vyjadrenia pána O. sa procesu pripomienkovania zmluvy zúčastnil aj pán Dr. G., ktorého podľa vyjadrenia pána L. „v

živote nevidel“, iba vedel že pôsobí vo vrcholovom manažmente, teda nie zjavne ako právnik, ktorý viedol kontraktačný proces. Ak teda Dr. G. mal vstupovať do procesu, tak je zrejmé, že do týchto procesov nikdy nevstupoval, nakoľko so žalovaným sa osobných stretnutí nezúčastnil. Zároveň uvádzajú, že Dr. G. nebol ani advokát a ani neposkytoval právne poradenstvo pre žalovaného, pôsobil v predstavenstve žalovaného od roku 1971 a vzhľadom na svoj dôchodkový vek ťažký zdravotný stav a mozgovú mŕtvicu prekonanú v roku 2006 vykonával len čestnú funkciu, teda jedenkrát mesačne sa zúčastnil na zasadnutí predstavenstva. Od 1.8.2006 do 30.6.2009 zastával funkciu predsedu Slovenského zväzu Bytových družstiev, kde mal aj trvalý pracovný pomer, teda sa ani nemohol zúčastňovať kontraktačného procesu, ako sa snaží naznačiť Ing. O.. Nakoľko Dr. G. zomrel v roku XXXX, nikto nepotvrdí tieto skutočnosti, preto Ing. O. uviedol osobu Dr. G. ako osobu zodpovednú za kontraktačný proces.

45. Z výsluchu Ing. L. (str. 6, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/21/2017 zo dňa 12.12.2019) vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie marže (pozn. úrokového rozpätia) „a nie je o tom ani písomný záznam“ a zároveň že sa „ani neviadli rokovania o potencionálnom zvýšení úrokového rozpätia“.

46. Z výsluchu Ing. L. (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11Csp/134/2016 zo dňa 27.06.2019) vyplýva, že žalobca nenamietal zvýšenie úrokového rozpätia: „Celkove si pamätám že tam došlo k zhoršeniu rizika a bolo treba prispôbiť maržu. Nebol som pri tom rozhodnutí, pri rokovaní. Ja som to dostal, že treba zavolať pána riaditeľa a oznámiť mu. Bytové družstvo neprotestovalo o neprotestovalo z toho dôvodu že úroková sadzba nebola vyššia ako predchádzajúcich šesť mesiacov“.

47. Dôvodom zvýšenia úrokového rozpätia neboli dôvody na strane žalobcu, ale na strane žalovaného. Neboli splnené zmluvné podmienky podľa čl. 5.5 zmluvy na zvýšenie úrokového rozpätia, pretože skutočné dôvody zvýšenia úrokového rozpätia a úmysel žalovaného podrobne vysvetlil Ing. L. na výsluchu dňa 04.04.2020 (str. 3, Zápisnica z pojednávania spis. zn: 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020). Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že napriek neexistencii dôkazov preukazujúcich individuálne dojednanie konkrétnej zmluvy, súd sa priklonil v celom rozsahu ku všeobecným skutkovým tvrdeniam bývalého zamestnanca banky Ing. D. L.. Súd môže z vlastnej iniciatívy bez návrhu vykonať len tie dôkazy, ktoré budú v prospech spotrebiteľa.

48. Žalobca sa domáhal žalobou neplatnosti z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky v žalobe v súlade s § 53d OZ. Hoci žalobca predložil k samotnej žalobe rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.02.2016, ktorým bola podmienka podľa čl. 5.5 vyhlásená za neprijateľnú, súd odignoroval v rozpore s § 305 ods. 3 účinnosť individuálneho rozhodnutia súdu „erga omnes“, rozhodol v rozpore s § 306 CSP. Dokonca neskúmal, či neexistujú aj iné individuálne rozsudky ( napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016), ktoré by vyhlasovali neprijateľnosť daného dojednania. Súd zároveň porušil ustanovenia § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka a neskúmal existenciu iných rozsudkov, ktoré by sa týkali danej neprijateľnej podmienky.

49. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. septembra 2015 sp. zn. 14C/295/2014 druhým výrokom určil, že bod 4.6 Zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/128/05 z 10. mája 2005 uzatvorenej medzi žalobcami a žalovanou v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4. Zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu Úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovvej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky, bez dodatkov k Úverovej zmluve“.

50. V prejednávanej príhode zmluva obsahuje čl. 5.5 s nasledovným znením: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovvej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky, bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“.

51. Rozdiely sú v tom, že podľa bodu 5.5. Zmluvy je možné dokonca alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu „zmeny ratingu Klienta stanoveného Bankou“), pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia čl. 4.6 obsahuje ešte najurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy („v čase ich ostatného posúdenia“ alebo „s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami“). Zmluva neobsahuje definície pojmov „miera rizika klienta“ a ani „zmena ratingu klienta“.

52. Zmluvná podmienka podľa čl. 5.5 sa netýka predmetu plnenia alebo ceny plnenia (§ 53 ods. 2 OZ platný v čase uzatvorenia zmluvy) a hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (§ 53 ods. 1 OZ platný v čase rozhodnutia súdu), ale týka sa jednostrannej možnosti jej zmeny dodávateľom (§ 53 ods. 3 písm. j) OZ platný v čase uzatvorenia zmluvy; (§ 53 ods. 3 písm. i) a § 53 ods. 15 a) a B) OZ platný v čase rozhodnutia súdu), a tento prípad aj nastal.

53. Aj napriek tomu, že žalobca opakovane navrhoval, aby súd vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v čl. 5.5 Zmluvy, súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal, hoci je pre tento súdny spor podstatná.

54. Právny úkon tak neurčitý a nezrozumiteľný, že sa nedá logicky zdôvodniť argumentácia súdu o zrozumiteľnosti a určitosti čl. 5.5 Zmluvy, ktorej laik, spotrebiteľ v žiadnom prípade rozumieť nemôže. Z výpovede pána Ing. O. je jasné, že nevedel, že úrokové rozpätie sa dá meniť, ani za akých podmienok, a prvé zmluvy, ktoré možno boli posudzované (čo však popierame) ani zmluvné dojednanie čl. 5.5 neobsahovali. Dokonca sa Ing. O. ani nevšimol, že existovali rôzne varianty zmlúv (minimálne 3). Je preto jasné, že v tejto časti je výpoveď pána O. tendenčná a účelová s cieľom vyvinieť svoju osobu zo zodpovednosti za prípadnú škodu.

55. Je nepochybné, že žalovaná nepreukázala individuálne dojednávanie zmlúv a nepredložila žiadny dôkaz, že by „uzatváranie zmlúv so žalovanou prebiehalo takým spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh na pripomienkovanie.“ Banka nepredložila ani jednu mailovú správu alebo záznam z rokovania, že by vôbec kontrakčný proces prebiehal, dokonca v tomto smere žalovaná sa ani nevyjadrila, že by navrhovala dôkaz a tvrdila, že zmluva bola individuálne dojednaná. Túto skutočnosť popreli samotné protichodné vyjadrenia Ing. O. a Ing. L. uvedené vyššie v ich svedeckých výpovediach.

56. Konštatovanie súdu, že chyba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je zjavne nesprávne, nakoľko značná nerovnováha je spôsobená tým, že alternovať úrokové rozpätie prislúcha výhradne žalovanej ako banke, na základe nepredvídateľných parametrov a vopred neurčitej výške závislej od slobodnej úvahy banky ako dodávateľa služieb. Vlastníci nemôžu jednostranne zmeniť výšku úrokového rozpätia vôbec. V tom je značná nerovnováha medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Hoci žalobca opakovane žiadal žalovanú o prehodnotenie úrokového rozpätia, žalovaný sa už nikdy nevrátil na pôvodne dohodnutú výšku úrokového rozpätia.

57. „Súd tiež dodáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ.“

58. Tvrdenie súdu je zjavne nesprávne, nakoľko zmluva o termínovanom úvere by musela súčasne obsahovať záväzok dodávateľa o možnosti spotrebiteľa vypovedať spotrebiteľskú zmluvu a zároveň ak spotrebiteľ má právo bezplatne a s okamžitou účinnosťou vypovedať túto zmluvu. Zmluva o termínovanom úvere neobsahuje možnosť spotrebiteľa vypovedať spotrebiteľskú zmluvu bezodplatne.

59. Súd v odôvodnení Rozsudku bod 49 tvrdí, že mal za preukázané doručenie Oznámenia o zmene úrokového rozpätia v roku 2011. Už však toto skutkové tvrdenie neobstojí, ak sám zamestnanec Ing. L. potvrdil vo svojich výpovediach, že sa Oznámenia dorábali na popud pána N., keď sa začal zaoberať zvýšeniami úrokového rozpätia dodatočne v roku 2014. Teda nemohli byť vyhotovené v roku 2011, čo si logicky odporuje. Aj napriek nezrovnalostiam v hárku „Odoslaná pošta“, existencií dvoch variantov hárku „Odoslaná pošta“, pričom nesedia ani číselné označenia Oznámení o zvýšení úrokového rozpätia, súd nevenoval pozornosť.

60. Súd v odôvodnení Rozsudku v bode 50 sa vo všeobecnosti snaží potvrdiť oprávnenosť zvýšenia úrokového rozpätia, teda aplikácie čl. 5.5 Zmluvy. Skutkové tvrdenia súdu sú však zjavne nesprávne.

Nie je potrebné poukazovať na spomalenie resp. pokles ekonomického rastu EÚ ale na vývoj ekonomiky SR, ktorý bol pozitívny v zmysle správy Ekonomického ústavu SR: T., hlavný faktor, ktorým je rast nezamestnanosti nastal už v roku 2009, teda nie je možné reflektovať na tvrdený rast nezamestnanosti v roku 2011 a 2012, kedy bola miera nezamestnanosti stabilná, dokonca klesala. Poukazujú na oficiálne štatistiky Ústredia práce, sociálny vecí a rodiny SR: T., teda reálne dôvody na prehodnotenie miery rizika a zmenu ratingu neexistovali, nakoľko v čase poskytnutia úveru (2009) bola hospodárska situácia a nezamestnanosť v SR horšia, ako v čase prehodnotenia (2011 a 2012). Súd a ani žalovaný nevysvetlil, čo sa pod zmenou ratingu klienta rozumie a termín „zmena ratingu“ nie je nikde v zmluve vysvetlený. Poukazujú na výpovede samotného Ing. L., ktorý poukazuje na rôzne dôvody resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia (zmena ratingu, zmena rizika klienta, pokles EURIBOR, sankcia za neplnenie povinností žalobcu), teda sám „tápa“ v dôvodoch, pre ktoré banka pristúpila k zvýšeniu úrokového rozpätia.

61. Ak by aj reálne dôvody existovali, otázne je, prečo ich žalovaný neposudzoval v roku 2009, ale pristúpil k prehodnoteniu miery rizika až v roku 2011 (po 4 rokoch !!!!!). Súd poukazuje na adekvátnosť zvýšenia úrokového rozpätia, ktoré spotrebiteľom narástlo o 100 % tým, že po zmene úrokovej sadzby z BRIBOR na EURIBOR sa stala „pôvodná úroková sadzba s ohľadom na určený rating klienta neadekvátnou.“ Súd túto zjavnú nesprávnosť uviedol, nakoľko nerozumie výkladu sadzby EURIBOR, žalovaný získava peniaze na finančnom trhu na základe sadzby EURIBOR, teda keď klesol EURIBOR, klesli aj žalovanému náklady na zaobstaranie peňazí na finančnom trhu.

62. Poukazujú zároveň na rozpor tendenčnej a zavádzajúcej svedeckej výpovede svedka Ing. L. a tvrdení žalovaného, ktoré opakovane uvádzal v správnych konaniach s NBS samotný žalovaný a z ktorým aj NBS v konaní so žalovaným vychádzala.

63. Súd v odôvodnení Rozsudku v bode 51 uvádza:

64. „Súd však opätovne zdôrazňuje, že žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tvrdil bezdôvodné obohatenie žalovanej z dôvodu, že jej bolo plnené na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5. zmluvy, s tým, že do doručenia stanoviska NBS žalobca nevedel, že žalovaná nemá na zvýšené úrokové rozpätie nárok. Znamená to teda, že žalobcu voči použitiu ustanovenia bodu 5.5. zmluvy namietal až o niekoľko rokov po tom, čo došlo k postupu žalovanej podľa zmluvy. Avšak už v čase použitia tohto ustanovenia žalobca (ako je vyššie uvedené) o použití bodu 5.5. zmluvy vedel a zmieril sa s jeho použitím, hoci mal aj iné možnosti riešenia. Ak potom žalobca voči jeho použitiu namietal až o niekoľko rokov neskôr, možno to považovať za účelové a odôvodnené zrejme iba zmenou v osobe prokuristu.“

65. Súd list NBS nemohol vykonať ako dôkaz vzhľadom na vyššie uvedené tvrdenia. Konštatuje, že správca pri dojednaní samotnej zmluvy dojednal v prospech vlastníkov najvýhodnejšie podmienky, aké sa dalo dosiahnuť na medzibankovom trhu v rozhodnom čase, avšak až aplikáciou zvýšeného úrokového rozpätia jednostranne zo strany financujúcej banky, došlo k zmene dohodnutých zmluvných podmienok; teda z vôle banky došlo k naplneniu predmetu sporu, nie z dôvodov na strane správca.

66. Súd sa nezaoberal predmetom konania, porušoval v priebehu súdneho konania „princíp rovnosti zbraní“, nevykonával právne posúdenie vecí vôbec a namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné. Sám sudca viedol procesnú obranu žalovanej a svojím procesným postupom spôsobil aj inú vadu, ktorá je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

67. Žalobca namieta porušenie „princípu rovnosti zbraní“ súdom prvej inštancie a to tým že súd prvej inštancie neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného. Žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že súd porušil tzv. princíp rovnosti zbraní, pretože vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného - a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaným.

68. Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník (viď rozsudky ESLP Ankerl v. Švajčiarsko, 1996 - V, s. 1567, Helle v. Fínsko, 1997 - VIII, s. 2928 a pod.). (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 5 Cdo 122/2010).

69. Žalobca napáda predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti II. Rozsudku, ktorým súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v plnom rozsahu. Žalobca v tejto súvislosti má za to, že je v rozpore s princípom spravodlivosti, ak súd prvej inštancie zaviazal žalobcu povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 100% žalovanému, najmä z dôvodu, že koná vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov - spotrebiteľov, a v danom súdom konaní háji ich práva v súlade s § 8a a nasl. s poukazom na § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a je ich v zmysle zákona zákonným zástupcom.

70. Žalobca má za to, že z pozície zákonného zástupcu slabšej strany - spotrebiteľov, je rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalovaného týkajúcej sa náhrady trov konania v plnom rozsahu, za nespravodlivé.

71. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktorého uplatnenie prichádza do úvahy výnimočne, a táto výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Žalobcovia sú toho názoru, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré práve odôvodňujú použitie vyššie uvedeného ustanovenia § 257 CSP. Na strane žalobcu - ktorý koná a vo svojom mene ale na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov - ide o fyzické osoby - spotrebiteľov, na strane žalovaného sa jedná o podnikateľský subjekt - banku, ktorej majetková sféra by nebola použitím ustanovenia § 257 CSP výrazným spôsobom dotknutá.

72. Súd skonštatoval, že právo žalobcov je premlčané a preto nie sú úspešní. Avšak súd nebral do úvahy reálne poškodenie spotrebiteľov, ktorí žalovanému banke plnili viac ako mali a naturálne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ostalo, hoci nie v žalovateľnej forme (ak by však súd neakceptoval a nebral do úvahy v celom rozsahu našu argumentáciu). V tom prípade by spotrebiteľia znášali okrem bezdôvodného obohatenia aj trovy konania, čo by bolo zjavne nespravodlivé aj vzhľadom na dĺžku súdneho konania a na prieťahy spôsobené konaním súdu a žalovaným, ktorý vznášal množstvo procesných námietok, na ktoré súd prihliadal (hoci v zmysle čl. 5 CSP na ne prihliadať nemusel a nemal) a ktoré sa ukázali ako neopodstatnené.

73. Na druhej strane podľa názoru žalobcu, úlohou súdu prvej inštancie nie je len mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa výsledku sporu, ale zväžiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Takýmito okolnosťami môžu byť aj konania vo veciach ochrany spotrebiteľa resp. v sporoch s ochranou slabšej strany, v ktorých sú uplatňované pohľadávky zo spotrebiteľských zmlúv, pri ktorých je spotrebiteľ vylúčený z možnosti dohodnúť zmluvu s iným obsahom, ako je to v danom prípade a závažnosť konania žalovaného, ktorý poškodzoval spotrebiteľov i s ohľadom na vedenie súdneho konania, ktoré sa pre nesutočné množstvo procesných námietok žalovaného (na ktoré súd podľa čl. 5 CSP nemal prihliadať a nemal ich ani vykonávať). V prípade ak vychádzame z účelnosti vynaložených právnych prostriedkov na právnu ochranu, žalovaný, ktorý disponuje celým právnym oddelením z desiatkami interných právnikov, zamestnancov, používa aj externú advokátsku kanceláriu, pričom nič mu nebránilo na uvedené spory využiť vlastné kapacity, preto považujeme doteraz vzniknuté náklady na právnu obranu žalovaného za zbytočné; ak tieto náklady majú znášať spotrebiteľia.

74. V súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami má žalobca za to, že z hľadiska priznania nároku na náhradu trov konania žalovanému, existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v súlade s § 257 CSP, a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

75. Na základe vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu žalobca žiada, aby odvolací súd zmenil Rozsudok Okresného súdu Trnava, zo dňa 01.06.2021, sp. zn.: 11Csp/42/2020 - 231, tak, že prizná žalobcovi žalobou vznesený nárok, prípadne aby rozsudok Okresného súdu Trnava, zo dňa 01.06.2021, sp. zn.: 11Csp/42/2020 - 231, zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

76. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a domáha sa, aby ho odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K odvolacím dôvodom uviedol, že výhrady sú nedôvodné, keďže so žalobcovými námietkami sa súd v rozsudku dostatočne vysporiadal, a

to predovšetkým v ods. 30, 31, 34 - 40, 46, 47 a 53. To, že žalobca s názorom súdu nesúhlasí, nepostačuje na záver, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces alebo došlo k inej procesnej vade.

77. Žalobca tiež namieta "porušenie princípu rovnosti zbraní súdom prvej inštancie, a to tým, že súd prvej inštancie viedol procesnú obranu žalovanej", pretože vykonával výklad zmluvy v prospech jej platnosti a nezaoberal sa neplatnosťou čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

78. Prvoinštančný súd neporušil rovnosť zbraní a spor rozhodol zákonne, na základe riadne vykonaných dôkazov a relevantnej právnej úpravy. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vec rozhodol po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov.

79. Rozhodnutie súdu bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Súd bral v súlade s čl. 11 ods. 4 CSP do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. Listiny a svedecké výpovede, z ktorých súd pri rozhodnutí vychádzal, boli predložené resp. navrhnuté stranami. To, že z nich abstrahoval skutkový dej inak, ako ho prezentoval žalobca, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní. Navyše sa musel vysporiadať aj s nekonzistentnými tvrdeniami žalobou, ku ktorým sám nedokázal predložiť žiaden relevantný dôkaz.

80. Odvolací dôvod má spočívať v tom, že súd sám "viedol procesnú obranu žalovanej", nezaoberal sa právnym posúdením a názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR a nevzal do úvahy rozhodovaciu prax v obdobnej veci súdov vyšších inštancií. Žalobca namieta aj spôsob interpretácie jednotlivých dôkazov, osobitne svedeckých výpovedí svedkov Ing. O. a Ing. L., aj keď ju súd vyčerpávajúco vysvetlil v ods. 43 - 45 rozsudku.

81. Súd pri rozhodnutí konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti. Jednoznačne zdôvodnil, prečo sa nezaoberal názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú ustanovenie čl. 5.5 v prejednávanej zmluve. Správne pritom poukázal na relevantnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave, ktorý opakovane považoval uplatnený nárok žalobcov za nedôvodný.

82. V tomto spore bolo predmetom dokazovania a právneho posúdenia iba to, či:

- je ustanovenie určité a zrozumiteľné alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, ktorú súd skúma ex offio,
- je ustanovenie neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

83. Súd uvedené skutočnosti posúdil správne a svoj názor aj dostatočne odôvodnil. Pri riadnom odôvodnení nie je nutné, aby dal súd podrobnú odpoveď na každú námietku, ale len na takú, ktorá je pre rozhodnutie relevantná (napr. judikáty ESLP vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, Č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, Č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998 alebo ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 226/03, III. ÚS 209/04, sp. zn. III. ÚS 95/06, sp. zn. III. ÚS 260/06, sp. zn. III. ÚS 36/2010, sp. zn. I. ÚS 114/08, NS SR, sp. zn. 5 Cdo 106/2010 a ďalšie).

84. Ak súd dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané (čo potvrdil svedok Ing. W. O., bývalý zamestnanec žalobou), nie je daný základ nároku. V tomto prípade nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktorý postupoval v súlade so zmluvou. Preto ani nemusel posudzovať ďalšie námietky strán (ods. 55 rozsudku).

85. Žalobca ako nesprávne skutkové zistenia (v spojení s nesprávnym právnym posúdením) namieta, že:  
a) zmluva o terminovanom úvere nebola individuálne dojednaná, pretože žalobca zmluvy "nečítal" a nemohol robiť do textu zásadné úpravy,  
b) čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere považoval súd za určité a zrozumiteľné ustanovenie, ktoré bolo výsledkom kontraktáčného procesu,  
c) čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere je totožný s čl. 4.6 zmluvy o úvere, ktorý bol určený za neprijateľnú podmienku v rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 24.9.2015 sp. zn. 14C/295/2014 a ďalších sporoch uvádzaných žalobcom.

86. Žalobca namieta, že banka nepredložila žiaden relevantný dôkaz o priebehu kontraktácie. V dôsledku toho údajne nebola zmluva o terminovanom úvere individuálne dojednaná. Tvrdenia žalobcu však nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Bývalý zamestnanec žalobcu potvrdil, že žalobca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie žalobcom vymienenej komunikácie o priebehu kontraktačného procesu neznamená, že kontraktácia nebola preukázaná. Naopak, vzhľadom na výpovede jej účastníkov nemožno o jej priebehu pochybovať.

87. To, či došlo počas kontraktácie k vzneseniu závažných alebo menej závažných pripomienok a či boli akceptované, nebolo predmetom dokazovania. Preto sú tvrdenia žalobcu, smerujúce k týmto záverom, špekulatívne. Ustanovenie § 53 OZ nevyžaduje, aby boli zmluvné ustanovenia výsledkom procesu zmien zmluvy. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočnosti, že žalobca reálne zasiahol do zmluvných rokovaní a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. Ak táto možnosť bola jednoznačne potvrdená svedeckými výpoveďami, súd správne považoval zmluvu a jej jednotlivé ustanovenia za individuálne dojednané.

88. Vo vzťahu k obsahu výpovedí svedkov sa žalovaný plne stotožňuje s hodnotením súdu, ktorý relevantne posúdil všetky odpovede vo všetkých sporoch, v ktorých boli svedkovia opakovane vypočúvaní. To, že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké, neznižuje ich relevantnosť, ale podporuje ich autenticitu. Je zrejmé, že svedkovia reagovali priamo a bezprostredne, neboli nikým pripravení ani vzájomne dohodnutí, čo budú vypovedať. Ich výpovede však treba hodnotiť ako celok, nie podľa viet, ktoré žalobca účelovo vytrhol z kontextu a následne dezinterpretoval.

89. Žalobca nedôvodne namieta, že súd neskúmal určitosť a zrozumiteľnosť čl. 5.5 zmluvy o úvere. Naopak, aj z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že námietku považoval za relevantnú. Preto vykonal dokazovanie zápisnicami o výsluchoch svedkov W. O. a D. L., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Obaja svedkovia potvrdili, že žalobca mal možnosť zmluvu pripomenkovať a pýtať sa na obsah zmluvy a to, že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval. V konkrétnom prípade tak súd nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keďže určitosť a zrozumiteľnosť ustanovení zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami.

90. Súd odmietol argumentáciu žalobou, aby prihliadal na rozhodnutia v iných sporoch z dôvodu, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere je odlišný od týchto ustanovení a bol uzavretý za iných okolností, na čo poukazoval žalovaný aj vo svojej záverečnej reči.

91. Žalobca nerozlišuje, že čl. 4.6 zmluvy o úvere (ktorý uvádza ako príklad) bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie, uzavretej medzi fyzickými osobami - spotrebiteľmi, ktorí neboli pri uzavretí zmluvy zastúpení správcom ani iným kvalifikovaným subjektom. Práve zastúpenie kvalifikovaným subjektom (správcom) vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Súd v tomto prípade nemohol skúmať, ako by obsah zmluvy interpretoval "neskúsený" spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Ten mal navyše možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvy z pozície zástupcu množstva klientov. Pri rokovaníach tak reálne absentovala slabšia strana. Absurdne vyznieva argument žalobou, že vlastníkov bytov treba ako spotrebiteľov chrániť viac, pretože ich je viac ako dlžníkov v individuálnych zmluvných vzťahoch. Aj ZoSÚ pritom túto kategóriu dlžníkov chráni v menšom rozsahu, keďže ochranu spotrebiteľov v kontraktačnom procese má zabezpečiť odborne spôsobilý správca.

92. Čo sa týka totožnosti znenia čl. 4.6 a čl. 5.5 úverových zmlúv, žalobca v nich v podanom odvolaní sám označil rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia. Je medzi nimi rozdiel napríklad aj v dôvode zmeny úrokovej sadzby (ktorý môže navyše súvisieť aj so zmenou ratingu klienta). Je preto zrejmé, že uvedené rozhodnutia aplikovať nemožno.

93. Väčšina ďalších tvrdení žalobcu o nesprávnych skutkových zisteniach (ktorými sa vzhľadom na rozsah námietok žalobcu nebude osobitne zaoberať) nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie posudzovaných udalostí. Účelová "verzia" žalobcu pritom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je potvrdená (ani potvrditeľná) žiadnym vykonaným ani potenciálne navrhnutým dôkazom. Naopak, dokazovanie vykonané súdom, vrátane svedeckých výpovedí zamestnancov resp. bývalých zamestnancov žalobou, potvrdilo stav, ktorý prezentoval súd v rozsudku.

94. Žalobca sa domáha predloženia takých dôkazov, ktoré neexistujú, a to s absurdným tvrdením, že ak by ich žalovaný mal k dispozícii, predložil by ich. Ide o údajnú e-mailovú komunikáciu právneho predchodcu žalovaného z rokov 2006 - 2010 (ktorú nebol povinný archivovať).

95. Súd riadne preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia. To, že čiastočne našiel ďalšie dôvody nad rámec argumentácie žalovaného, pre ktoré považoval nárok žalobcov za nedôvodný, nemožno považovať za vadu rozhodnutia, svojvôľu súdu alebo porušenie rovnosti zbraní. Súd totiž musí postupovať pri dokazovaní na základe princípu voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 ods. 1 CSP). Aj keď sa v spore vyskytuje spotrebiteľský prvok, neznamená to, že by súd mal interpretovať predložené dôkazy len v prospech spotrebiteľa (nevyžaduje to ani osobitná úprava v spotrebiteľských sporoch). Z uvedeného dôvodu konal súd prvej inštancie pri dokazovaní aj hodnotení dôkazov správne.

96. Nesprávne právne posúdenie sa má týkať:

- a) výhrady, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere už bol opakovane určený za neprijateľnú zmluvnú podmienku v rozsudku NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017, spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020, pretože má ísť o rovnaké ustanovenie,
- b) posúdenia, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je neurčité a nezrozumiteľné.

97. Ako sme uviedli v bode III vyššie, sporné ustanovenie nie je rovnaké ako zmluvná podmienka posudzovaná súdmi v rozsudku NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017, spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020. Článok 5.5 zmluvy o terminovanom úvere doposiaľ nebol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Navyše jediným správcom, ktorý požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia na jeho základe, je žalobca.

98. V spore sa pritom celkom jednoznačne preukázalo, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere nie je neprijateľnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 OZ. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta (ako to bolo medzi stranami dohodnuté). V čase uzavretia zmluvy aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby ho žalobca považoval za určité a zrozumiteľné.

99. Na margo rozporu so zisteniami NBS žalovaný dodáva, že súd správne deklaroval, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS sa týka aplikácie čl. 12.1.1 zmluvy o terminovanom úvere, na základe ktorého žalobca bezdôvodné obohatenie nežiadal. Záver NBS pritom nie je pre súd záväzný, preto nie je dôvod na to, aby mal v tomto spore akúkoľvek relevanciu. V spore sa navyše bez pochybností preukázalo, že žalobca o oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia vedel a akceptoval ho.

100. Ani pokiaľ by súd dospel k záveru, že čl. 5.5 nebol individuálne dohodnutý, nemohol žalobcovi priznať bezdôvodné obohatenie, čo v zásade konštatoval Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 30.6.2020 č. k. 11 Co/58/2019-398, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 7.9.2018 č. k. 33Csp/168/2017-303, ktorým žalobu žalobcu v obdobnej veci zamietol.

101. "V roku 2006, keď sa zmluva uzatvárala a žalovaný ako banka formuloval článok 5.5 nebolo možné vyhlásiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky a ani nebolo možné predpokladať, že k takémuto následku v budúcnosti dôjde. Postup žalovaného v danom prípade nebol svojvoľný, vychádzal zo zmluvy koncipovanej na základe zaužívanej bankovej praxe. Žalovaný proti takémuto zvýšeniu úrokovej sadzby pristúpil päť rokov po uzavretí úverovej zmluvy. Žalobca vedel, že má dohodnutý úver s nefixnou, teda nie pevne stanovenou výškou úrokovej sadzby, že táto sa môže v priebehu úverového vzťahu meniť. Nebolo vylúčené, že sa mohli meniť aj v prospech spotrebiteľa, takže pri takomto koncipovaní zmluvy nie je možné posúdiť úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. Navyše zmenu úrokovej sadzby predpokladá aj smernica Rady 93/13/EHS.II (rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.6.2020 č. k. 11 Co/58/2019-398).

102. Okrem námietok voči právnemu základu nároku sa žalobca domáha uplatnenia moderačného práva súdu ohľadom trov konania a žiada, aby súd rozhodol podľa § 257 CSP a náhradu trov konania nepriznal žiadnej strane. Dôvodom má byť to, že ak súd prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania, negatívne tým zasiahne do práv spotrebiteľov s tým, že žalovaný sa nemusel dať právne

zastúpiť advokátom, pretože má vlastné právne oddelenie. Iné relevantné dôvody, na ktoré by mal súd osobitne prihliadnuť, neuviedol.

103. Aj keď je žalovaný právnickou osobou, ktorá disponuje určitým počtom právnikov, má právo nechať sa zastúpiť advokátom (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR). V konkrétnom prípade navyše správca podal voči nemu spolu 50 žalôb (!). Na riešenie takéhoto počtu sporov je potrebné vyčleniť samostatného zamestnanca, ktorým žalovaný nedisponuje. Povinnosť zamestnať ďalšieho zamestnanca len preto, aby súd nemusel uložiť žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania, nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať.

104. "Záver o neúčelnosti trov právneho zastúpenia (v konaní úspešných) žalovaných odvolací súd vyvodil z právneho názoru, podľa ktorého nie je možné považovať za účelne vynaložené trovy konania pozostávajúce cez odmeny advokáta v prípade, ak právnická osoba, ktorá udelila plnú moc na zastupovanie v konaní advokátovi, zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo má aj vlastný právny útvar. Akceptácia o neúčelnosti trov konania (právneho zastúpenia) v týchto prípadoch by v konečnom dôsledku znamenala, že účastník konania, ktorý zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie, musí znášať aj trovy právneho zastúpenia sám. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu v rozpore nielen s ustanovením § 25 ods. 1 OSP, ale aj v rozpore s ústavným princípom rovnosti občianskeho súdneho konania." (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 93/2012, obdobne aj Ústavný súd SR sp. zn. IV. ÚS 84/2014 a ďalšie).

105. Návrh žalobcu na výnimočné uplatnenie § 257 CSP je vzhľadom na hromadné podanie veľkého počtu žalôb jedným subjektom nedôvodný. O tom, že na aplikáciu § 257 CSP nie je v tomto prípade dôvod, rozhodol aj Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 30.6.2020 č. k. 11Co/58/2019-398.

106. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu zo dňa 19.07.2021, pričom poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17.4.2019 č. k. 22C/78/2017-381, ktorý rozhodoval o časti bezdôvodného obohatenia do 20.07.2018, týkajúce sa predmetnej veci.

107. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je nelogické. Súd neaplikoval zákonné výkladové pravidlá vôbec, rozhodol vo veci v rozpore § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda súd použil najmä svojvôľu a nie relevantnú právnu argumentáciu opretú o konkrétne právne predpisy. Ak by súd aplikoval správne interpretačné pravidlá (výklad na ťarchu strany, ktorá ako prvá v zmluve tento výraz použila § 266 ods. 4 OBZ (contra proferentem), výklad pre spotrebiteľa priaznivejší § 266 ods. 5 OBZ) a najmä § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dospel by k opačnému záveru ohľadom výkladu zmluvy resp. čl. 5.5 Zmluvy, pričom by malo zásadný dopad na vedenie celého súdneho konania.

108. Odvolacie dôvody sú jasne konkretizované v tomto Odvolaní a nejedná sa len o porušenie princípu rovnosti zbraní, hoci z celkového kontextu vedenia súdneho konania je porušenie tohto princípu evidentné, nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor podľa § 290 a nasl. CSP, najmä § 295 CSP v spojení s § 305 a 306 CSP. Rozhodnutie je preto nejasné, právne neudržateľné, svojvoľné, formalistické, arbitrárne a vykonštruované, bez akejkoľvek opory v platnej legislatíve.

109. Žalobca poukázal aj na konkrétne pochybenia súdu prvej inštancie pri vedení dokazovania svedeckých výpovedí Ing. L. a Ing. O., pričom rozpory vo výpovediach súd preklenul vytvorením vlastnej konštrukcie, ktorá však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

110. Prvoinštančný súd opomenul posúdiť všetky rozhodujúce skutočnosti v súlade s § 54 ods. 1 OZ, nepostupoval pri hodnotení judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR konformne s § 305 a 306 CSP, ako aj nekonformne s rozsudkami SD EÚ ( najmä rozsudok C-415/11 „Aziz“) ako aj koncept ex offo ochrany spotrebiteľa (rozsudok C-240/98 až C-244/98 „Oceáno Grupo Editorial“, C-243/08: „Pannon GSM“, C-472/11 „Banif Bank Plus“) . Teda, ak by aj bola neprijateľná zmluvná podmienka individuálne dojednaná (čo však popiera), mala podstúpiť súdnu prieskumu, či zmluvná podmienka upravená spotrebiteľskou zmluvou sa neodchyľuje od ustanovení OZ v neprospech spotrebiteľa.

111. Hoci žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by preukázal individuálne dojednanie zmluvy o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007, súd mal za preukázané individuálne

dojednanie zmluvy, pričom súd vyslovene porušil ustanovenie § 53 ods. 3 OZ ako aj § 53a zákona 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

112. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že „určitosť a zrozumiteľnosť ustanovení zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami.“, avšak prvoinštančný súd postupoval v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SE EÚ ( rozsudok RWE Vetrieb“(C-92/11): „na účely posúdenia, či štandardná zmluvná podmienka, ktorou si dodávateľ vyhradí právo meniť poplatky ....., spĺňa alebo nespĺňa požiadavky dobrej viery, rovnováhy a transparentnosti stanovené v týchto ustanoveniach, má zásadný význam: - či zmluva transparentným spôsobom uvádza dôvod a spôsob zmeny týchto poplatkov, aby spotrebiteľ mohol na základe jasných a zrozumiteľných kritérií predpokladať prípadné zmeny týchto poplatkov. Nedostatok informácií ... v zásade nemožno nahradiť len tým, že spotrebiteľia budú v priebehu realizácie zmluvy v dostatočnom predstihu informovaní o zmene poplatkov a o ich práve zmluvu vypovedať, ak s touto zmenou nesúhlasia, a - či spotrebiteľ môže za konkrétnych podmienok skutočne zrealizovať možnosť výpovede“, rozsudok C-26/13: „Článok 4 ods. 2 smernice 93/13 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o zmluvnú podmienku, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, požiadavka, podľa ktorej zmluvná podmienka musí byť formulovaná jasne a zrozumiteľne, sa má chápať tak, že stanovuje nielen to, aby dotknutá podmienka bola pre spotrebiteľa gramaticky jasná a zrozumiteľná, ale aj to, aby zmluva jasne vysvetľovala konkrétne fungovanie mechanizmu zmeny cudzej meny, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami týkajúcimi sa poskytnutia úveru, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe jasných a zrozumiteľných kritérií posúdiť hospodárske dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú. Musí byť schopný posúdiť efekt na spotrebiteľa nie zverejniť hospodárky účel pre podnikateľa.“)

113. Argumentácia žalobcu o zastúpení spotrebiteľov „skúseným a odborne spôsobilým správcom, profesionálom“ je irelevantná, nakoľko nemá oporu v § 24a ZoSÚ a ani v iných právnych predpisoch a nemá žiadny vplyv na skutkový stav veci, teda stále sa jedná o spotrebiteľský vzťah, pričom žalovaný žiadnym spôsobom nezosúladiť zmluvný vzťah s požiadavkami aktuálneho znenia ZoSÚ.

114. K rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.6.2020 č. k. 11Co/58/2019-398, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 7.9.2018 č. k. 33Csp/168/2017-303, uvádza, že argumentácia Krajského súdu v Trnave je v príkrom rozpore s rozsudkom NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 a uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020, nakoľko právna úprava nekalých zmluvných podmienok bola do Občianskeho zákonníka transponovaná novelou (§ 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb.) účinnou od 28. 10. 2004, preto žalovaný mal rátať s touto zákonom predpokladanou sankciou.

115. Na základe vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu žalobca žiada, aby odvolací súd zmenil Rozsudok Okresného súdu Trnava, zo dňa 01.06.2021, sp. zn.: 11Csp/42/2020 - 231, tak, že prizná žalobcovi žalobou vznesený nárok, prípadne aby rozsudok Okresného súdu Trnava, zo dňa 01.06.2021, sp. zn.: 11Csp/42/2020 - 231, zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

116. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

117. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 385,66 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 03.07.2020 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo tým, že žalovaný zmenil úrokové rozpätie na 2,5 % ročne od 1.7.2011 v súlade s článkom 5.5 Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007. Žalobcovia si uplatňujú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od 21.07.2018 do dňa podania žaloby, 20.07.2020.

118. Pretože odvolací súd vo veci samej preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. K odvolacím námietkam žalobcu, odvolací súd dodáva už len nasledovné:

119. Žalobca v odvolaní namietal, že odôvodnenie rozsudku súdu I. inštancie nespĺňa požiadavky ustanovené v § 220 ods. 2 a 3 CSP na riadne odôvodnenie meritórneho rozhodnutia. V zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Podľa § 220 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodpovedajúcich, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

120. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu I. inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd I. inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu I. inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd I. inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol.

121. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať

parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), pričom strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je základnou náležitosťou každého rozhodnutia.

122. Odvolacia námietka žalobcu sa týkala neplatnosti dojednaného ustanovenia čl. 5.5 Zmluvy. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario) a bližšie sa k uvedenému vyjadril v bode 34, 35 svojho rozhodnutia. Skutočnosť, že pojmy, ktoré žalovaný uvádzal v danom ustanovení žalobca nepoznal neznamená, že iba z tohto dôvodu je dané dojednanie neurčité a z tohto dôvodu neplatné. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca ako právnická osoba založená výlučne za účelom správy bytových domov a je povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy (§ 8b ods. 2 písm. a) ZoVB. Preto sa možno dovolávať aj odbornej starostlivosti (a teda aj očakávať, že pokiaľ uzatváral Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/030/07 zo dňa 09.05.2007, mal určité vedomosti a vedel čo podpisuje) a pokiaľ táto objektívna starostlivosť správcom dodržaná nebola, vytvára to zodpovednostný vzťah medzi ním a vlastníkami. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie v inej veci Krajského súdu v Trnave pod č. k. 23Co 185/2019-503 zo dňa 28/09.2020, kde súd uviedol, že v konaní bolo preukázané, že za vlastníkov koná žalobca ako správca, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o pojem ekonomický a k záveru o jeho nezrozumiteľnosti bolo vhodné vykonať primerané dokazovanie aj napríklad s poukazom na bod 5.7. zmluvy, v ktorom sa používa rovnaký pojem s odkazom na možnosť klienta raz ročne požiadať banku o prehodnotenie jeho miery rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Z uvedeného vyplýva, že samotná zmluva predpokladala, že v istých prípadoch mohol byť uvedený faktor (podľa názoru súdu prvej inštancie nezrozumiteľný) pre klienta banky výhodný.

123. ZoVB v § 8 ods. 5 ustanovuje, že „Správca zodpovedá vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome za všetky škody vzniknuté v dôsledku neplnenia alebo nedostatočného plnenia svojich povinností vyplývajúcich z tohto zákona, alebo zo zmluvy o výkone správy.“ A na margo uvedeného je potrebné uviesť, že od 1. júna 2016 je správca v zmysle § 6 zák. č. 246/2015 Z. z. o správcoch bytových domov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov „povinný mať uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu, za vznik ktorej zodpovedá pri výkone správy podľa osobitného predpisu,6) v rozsahu primeranom počtu spravovaných bytových domov a miere rizika spojeného s výkonom správ“.

124. Výklad právneho úkonu je potrebné urobiť, ak je obsah právneho úkonu sporný či pochybný a domáha sa ho niektorý z jeho účastníkov. Účelom výkladu nie je formalistický výklad právneho úkonu, ale zistenie skutočnej vôle jeho účastníkov, ak táto vôľa nie je zjavná z obsahu právneho úkonu. Súčasne je potrebné chrániť dobrú vieru druhého účastníka právneho, voči ktorému právny úkon smeroval. Právne úkony treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä podľa obsahu vôle toho, kto právny úkon urobil, s prihliadnutím na to, že treba chrániť dobrú vôľu adresáta, ktorému bol právny úkon určený (viď Ro NS SR sp. zn. 2 Cdo 281/2005).

125. Odvolací súd opäť poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave pod č. k. 23Co 185/2019-503 zo dňa 28/09.2020, kde „podľa názoru odvolacieho súdu ide o pojem ekonomický a k záveru o jeho nezrozumiteľnosti bolo vhodné vykonať primerané dokazovanie aj napríklad s poukazom na bod 5.7. zmluvy, v ktorom sa používa rovnaký pojem s odkazom na možnosť klienta raz ročne požiadať banku o prehodnotenie jeho miery rizika a s tým súvisiace prehodnotenie úrokovej sadzby. Z uvedeného vyplýva, že samotná zmluva predpokladala, že v istých prípadoch mohol byť uvedený faktor (podľa názoru súdu prvej inštancie nezrozumiteľný) pre klienta banky výhodný.“ S uvedeným názorom sa odvolací súd stotožňuje a možno preto uzavrieť, že dojednanie bodu 5.5 zmluvy odvolací súd nepovažuje za neplatné pre jeho nezrozumiteľnosť a nejednoznačnosť. Význam daného ustanovenia bol stranám zrejмый a tu je treba prihliadnúť tiež aj na okolnosti uzatvorenia zmluvy, keď vlastníkov bytov zastupoval správca bytov, ale i to, že zmluva bola dojednaná individuálne, pričom ovplyvniť jej obsah mohli obe strany. Možno len súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca pôvodne určitost' daného ustanovenia nespochybňoval a vychádzajúc zo žaloby mu bol jeho význam zrejмый, pričom uvedené namietal až neskôr, čo možno považovať z jeho strany za účelové.

126. Odvolací súd nevidí dôvod neplatnosti ani pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ako bolo konštatované tak súdom prvej inštancie, ale aj odvolacím súdom vyššie, zmluva bola uzatváraná správcom vlastníkov bytom, u ktorého sa predpokladajú určité vedomosti, odvolací súd má za to, že zmluva bola dojednaná individuálne (k tomu viď nižšie) a ani výška zmeny úrokového rozpätia s ohľadom na okolnosti, za ktorých k nej banka pristúpila nebola v takej výške, ktorá by bola neprimeraná.

127. Odvolateľ namietal i neprijateľnosť zmluvnej podmienky dojednanej v bode 5.5 Zmluvy a nesprávne vyhodnotenie výpovedí svedkov, ktoré sa uskutočnili na iných pojednávaniach ohľadom kontraktácie predmetnej zmluvy. Výpoveď svedka Kulifaia považoval za účelovú a svedka Ing. O. za zmätočnú a tiež za tendenčnú a účelovú s cieľom vyvinúť svoju osobu zo zodpovednosti za prípadnú škodu.

128. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

129. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

130. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

131. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

132. Súd prvej inštancie sa vyjadril k výpovedi oboch svedkov v bode 45 a 46 rozsudku, pričom k samotnému kontraktačnému procesu sa vyjadril tak, že skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. Rozhodujúce je, že kontraktačný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a správcou, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová. Vzhľadom na veľký časový odstup od uzavretia konkrétnej zmluvy č. 06/030/07 dňa 09.05.2007 a veľké množstvo uzatváraných obdobných zmlúv je ťažko očakávať, že bude preukázaný konkrétny priebeh uzatvárania tejto konkrétnej zmluvy, ako to požadoval žalobca v replike. Súd mal s poukazom na vyššie uvedené za to, že zmluvné dojednanie v bode 5.5. zmluvy je potrebné považovať za individuálne dojednané aj v prípade tu prejednáwanej zmluvy. Zároveň je (rovnako ako v prípade otázky určitosti zmluvného dojednania) dôvodné očakávať, že správca ako profesionál v oblasti uzatvárania úverových zmlúv za vlastníkov bytov

by formulárovú zmluvu ani nepodpísal. S uvedeným sa odvolací súd stotožňuje. Pokiaľ by aj výpoveď svedka L. mala byť tendenčná, výpoveď svedka Ing. O. zo strany žalobcu spochybnená pred súdom prvej inštancie nebola. Z jeho výpovedí je zrejmé, že rokovania medzi stranami prebiehali ohľadom zmluvy, uviedol, že štandardným spôsobom úverovú zmluvu si prešli, odkonzultovali s právnikom, prvé zmluvy čítali celé, tie ďalšie zmluvy tak detailne nečítali. Vyjadril sa tiež tak, že návrhy zmlúv dostávali aj na pripomienkovanie, aby sa vyjadrili. K úrokovej sadzbe sa vyjadril tak, že si úplne nepamätal, ale myslí si, že nebola dohodnutá ako fixná. Uviedol tiež, že s prvými zmluvami sa viac pohrali, dohadovali o úverových podmienkach, o výške úrokov, bolo viac jednaní na prvých zmluvách, tie ostatné čo bežali boli opisy predchádzajúcich zmlúv, týmto sa toľko nevenovali, kde získali nejaký úspech, ale väčšinou ťahali za kratší koniec. Vedel, že došlo k nejakým úpravám úrokov v období, keď Dexiu kúpila Penta. Z obsahu výpovedí svedka Ing. O. je zrejmé, že kontrakčný proces prebiehal, žalobca mal možnosť pripomienkovať návrh zmluvy, preto odvolací súd má za to, že zmluva a zmluvné podmienky boli dojednané individuálne.

133. Závery súdu prvej inštancie o individuálne dojednanej zmluve sú správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje. Z výsluchu svedka Ing. N. navyiac vyplynulo, že žalobca so žalovaným komunikoval o úprave úrokového rozpätia, pričom poukazoval na list z roku 2012, v ktorom banka oznámila zvýšenie úrokového rozpätia. Žalobca vedel, že má dohodnutý úver s druhom úrokovej sadzby: Revizibilná, základnou sadzbou hodnota 6 mesačného BRIBOR a úrokovým rozpätím 0,9 % p.a. Ďalej bolo dojednané, že celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 0,9 % p.a. Dojednanie v bode 5.5, v zmysle ktorého má banka právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie. Nebolo vylúčené, že sa mohli meniť aj v prospech spotrebiteľa. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve a takúto zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi. Uvedené znamená, že výška úrokovej sadzby sa môže v priebehu úverového vzťahu meniť. Ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) napríklad žalobcovi pri obstarávaní služieb a tovaru ukladá povinnosť dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Bolo preto na žalobcovi, aby takýmto spôsobom i konal.

134. Dňa 25.08.2016 doručila NBS žalobcovi stanovisko k predmetnej veci (na podnet žalobcu) v ktorom vyjadrila názor, že zmena úrokovej sadzby v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta (žalobcu) je v rozpore s právnymi predpismi. Súd nie je viazaný názorom NBS a treba tiež uviesť, že táto sa k bodu 5.5 Zmluvy nevyjadrovala.

135. Žalovaný žalobcu o zvýšení úrokového rozpätia informoval listom zo dňa 08.06.2011 odoslaným správcovi. Správne súd prvej inštancie skonštatoval, že oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia žalovaný preukázal výpisom z knihy odoslanej poštou žalovaného zo dňa 08.06.2011, pričom písomné podanie adresované druhej zmluvnej strane v súlade so zmluvou sa považuje za riadne podané a včas uskutočnené ak bude doručené osobne, kuriérskou poštou alebo doporučenou poštou, ak sa zmluvné strany nedohodnú inak. Tieto sa však v prípade doručovania oznámenia o zmene úrokovej sadzby v súlade s bodom 5.5 inak nedohodli. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by im uvedená zásielka nebola doručená a odvolací súd sa taktiež stotožňuje s bližším odôvodnením súdu prvej inštancie.

136. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením súdu prvej inštancie pokiaľ posudzoval rozhodnutia, na ktoré poukazoval žalobca. Zdôvodnil, prečo na tieto neprihliadal (bod 37 rozsudku) a uvedenému zdôvodneniu nie je možné nič vytknúť. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade má za preukázané, že rokovania ohľadom uzatvorenia zmluvy a ich zmien boli dojednané individuálne a za vlastníkov bytov konal správca, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť a ak pri neskorších zmluvách nezasiahol, iba z vlastného rozhodnutia, nie preto, že by bola zmluva formulárová.

137. Jednou zo súčastí koncepcie spravodlivého súdneho konania, je tiež princíp rovnosti zbraní, ktorý okrem iného vyžaduje, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý

účastník (viď rozsudky ESLP Ankerl v. Švajčiarsko, 1996 - V, s. 1567, Helle v. Fínsko, 1997 - VIII, s. 2928 a pod.). (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. júla 2010, sp. zn. 5 Cdo 122/2010)

138. Nemožno vytknúť súdu prvej inštancie ani tú skutočnosť, že by porušil princíp kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz mohol vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740). Podľa Slovníka súčasného slovenského jazyka vydaného Vedou, vydavateľstvom Slovenskej akadémie vied, Bratislava 2011 (2. zv), kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonómie upustil, ak je zrejmé, že nezoznámenie účastníka konania napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi.

139. Argumentácia žalobcu stála na tom, že dojednanie bodu 5.5 Zmluvy považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, neskôr že ide o neplatne dojednané ustanovenie pre jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Žalovaný vo svojich vyjadreniach uviedol, z akého dôvodu nie je možné považovať predmetné dojednanie bodu 5.5 za neprijateľnú zmluvnú podmienku, vyjadril sa aj k jeho určitosti a zrozumiteľnosti a zdôvodnil tiež za akých okolností mohol pristúpiť k zmene úrokového rozpätia. Vo veci boli ako dôkaz zo strany žalovaného navrhnuté výsluchy svedkov Ing. D. L. a Ing. W. O., keď žalovaný zároveň doložil i zápisnice z pojednávania z konania vedeného Okresným súdom Trnava sp. zn. 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020 a sp. zn. 11C/33/2017 zo dňa 09.07.2020, kde zo strany svedka Ing. L. boli tiež vysvetlené okolnosti, za ktorých sa zmluvy uzatvárali, ale vyjadril sa aj k pojmom a okolnostiam za ktorých mohol žalovaný pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a tým aj k zmene úrokovej sadzby, ktoré žalobca nevyvrátil pred súdom prvej inštancie. K uvedeným záverom sa mohol žalobca vyjadriť, pričom súd rozhodol iba v zmysle vykonaného dokazovania (viď bod 50 rozsudku). Pokiaľ i uviedol argumentačne niečo navyše, uvedené už vplyv na vec samú nemalo.

140. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvoláciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

141. Odvolateľ napadol i výrok o náhrade trov konania. Poukazoval na tú skutočnosť, že na strane žalobcu ide o fyzické osoby - spotrebiteľov a na strane žalovaného ide o podnikateľa.

142. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

143. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

144. Podľa § 256 ods. 1, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

145. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

146. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy SR je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky

trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

147. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré účelne vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

148. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje zásadou úspechu v spore, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Ak mala strana sporu plný úspech v konaní, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak mala strana v spore úspech len čiastočný, potom sa náhrada trov konania pomerne rozdelí. V prípade, ak strana zaviniła zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd je však povinný vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Aplikácia tohto ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Zákonná dikcia vyžaduje pre aplikáciu moderačného oprávnenia súdu naplnenie dvoch podmienok a to, musí ísť v danom prípade o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môže týkať celkom špecifických skutkových či sociálnych aspektov strán sporu. V zásade však je nutné zdôrazniť, že aplikácia moderačného oprávnenia súdu v zmysle ustanovenia § 257 CSP by mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti. Nakoľko použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia predmetného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (viď. R 34/1982). Nepriznať trovy konania je teda prípustné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností v danej veci.

149. Po oboznámení sa s obsahom spisu i odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na aplikáciu ust. § 257 CSP, v zmysle ktorého by žalovanému nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania.

150. Iba tá skutočnosť, že ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ nestačí k tomu, aby súd mechanicky aplikoval v jeho prípade ust. § 257 CSP v prípade jeho neúspechu. Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018)

151. Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Unie (rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociéte Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, bod 56, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 82, ako aj citovanú judikatúru).

152. Odvolateľ uviedol, že právo žalobcov považoval za premlčané a preto nie sú úspešní. Z tohto dôvodu sa im zdá nespravodlivé, aby okrem toho, že znášali bezdôvodné obohatenie, znášali aj trovy konania, čo by bolo zjavne nespravodlivé aj vzhľadom na dĺžku súdneho konania a na prietahy spôsobené konaním súdu a žalovaným, ktorý vznášal množstvo procesných námietok, na ktoré súd prihliadal.

153. Uvedený dôvod však nemožno akceptovať, keďže dôvodom pre zamietnutie žaloby nebolo tvrdenie súdu o premlčanom nároku a odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom o prietahoch spôsobených

konaním súdu a žalovaným, ktorý mal podľa žalobcu vznášať množstvo procesných námietok, na ktoré súd prihliadal. Súd vo veci konal plynulo a zo strany žalovaného neboli vznesené žiadne účelové procesné námietky.

154. Odvolací súd nesúhlasí ani s názorom žalobcu, ktorý sa týka právneho zastúpenia právnickej osoby, ktorá disponuje vlastným právnym oddelením. Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR má každý právo na právnu pomoc v konaní pre súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Predchádzajúci procesný kódex (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - § 25), ako aj súčasná úprava Civilného sporového poriadku (§ 89) priznáva strane sporu právo zvoliť si v súdnom konaní právneho zástupcu - advokáta. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 264/2016 - 39 zo dňa 17.08.2016, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že „zo žiadnych ustanovení ústavy ani Občianskeho súdneho poriadku (teraz CSP - pozn. odvolacieho súdu) nemožno vyvodiť záver, že by účastníkovi konania (konkrétne v prerokúvanej veci právnickej osobe súkromného práva), ktorý má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania. (...) Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne.“ Odvolací súd zároveň upriamuje pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/16/2014 zo dňa 29.09.2015, podľa ktorého „ústavne garantované právo na právnu pomoc zahŕňa právo účastníka konania zvoliť si, či sa nechá alebo nenechá zastúpiť v konaní a prípadne tiež kým. Právne zastúpenie je tak ponechané úplne na vôľu účastníka, a to bez ohľadu na to, či by sa bol schopný zastupovať sám. Dôvody rozhodnutia účastníka nechať sa v konaní zastúpiť advokátom nemožno hľadať len v nedostatku jeho právneho vzdelania, ale napríklad aj vo väčšej miere objektivity zástupcu, jeho konkrétnej špecializácie na danú problematiku a podobne. Účastník konania si musí byť vedomý toho, že v prípade neúspechu poniesie náklady konania, prípadne aj náklady právneho zastúpenia protistrany. Na druhej strane mu však príslušné procesné predpisy (§ 142 OSP; teraz § 255 ods. 1 CSP - pozn. odvolacieho súdu) garantujú, že jeho náklady budú v prípade úspechu nahradené. Súdny nepriznal náhradu trov konania žalovanému s odvolaním sa na to, že neboli účelne vynaložené vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, dokonca má zriadený aj právny odbor. Pojem „účelný“ je ale nevyhnutné chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom, atď.). Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu (neúčelne vynaložené náklady) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám.“ Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na citované rozhodnutia najvyšších súdnych autorít nie je možné považovať skutočnosť, že sa dal žalovaný disponujúci vlastným právnym oddelením, v spore právne zastúpiť advokátskou kanceláriou za nevhodné a uvedené nevidí ako dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP. Odvolací súd preto považoval námietky uplatnené žalobcom za neopodstatnené.

155. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, i vrátane napadnutého závislého výroku o náhrade trov konania, v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

156. Úspešný žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

157. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

## **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).